בו:

בשרירי מנא הני מילי ¢אמר רב כתוב אחד

אומר יכל הלילה והקטיר וכתוב אחד אומר

בכל הלילה והרים או חלקיהו חציו להקטרה

וחציו להרמה מתיב רב כהנא מאבכל יום

תורם את המזבח יימקרות הגבר או סמוך לו

מלפניו [או] מאחריו ביום הכיפורים בחצות ב

ברגלים באשמורת הראשונה ואי סלקא

דעתד מחצות דאורייתא היכי מקדמינן

(והיכי מאחרינן אלא) יאמר רבי יוחנן ממשמע

שנאמר כל הלילה איני יודע שעד הבקר

מָהְ תלמוְד לומרְ עד בקר תן בקר לבקרו של

לילה הלכך כל יומא מקרות הגבר סגי

ביום הכיפורים סמשום חולשא דכהן גדול

מחצות גו ברגלים דנפישי זו קרבנות דקדמי

אתו ישראל מאשמורת הראשונה כדקתני

סיפא לא היתה קריית הגבר מגעת עד

שהיתה עזרה מלאה מישראל איתמר פירשו

קודם חצות והחזירן אחר חצות רבה אמר

בשרירי. קשין שנתקשו מחמת האש ששלטה הו בכולן ונשרפו אלא שלא

נעשו פחם אלא כעלים יבישים הם מתוכם: מנהני מילי. דבחלות

תליא מילתא: כסוב אחד אומר כל הלילה והקטיר. על מוקדה על

המובח כל הלילה עד הבקר דהיינו הקטרה: וכסוב אחד אומר כל

הלילה 1. וסמיך ליה והרים את הדשן וע"כ אכל הלילה קאי דהא לא כתיב

ולבש הכהן בבקר מדו בד אלא כל

הלילה עד הבקר ולבש והרים. כן

שמעתי בסדר יומה: חליו להקטרה.

דלא הוי עיכול אי לאו דשן ממש

הוא: וחליו להרמה. אפיי זו קשין

שבהן ראויין להרמה וקרויין דשן

ומיהו בשר ממש ליכא למימר

דמיקרי דשן: מתיב רב כהנא.

אדרב דאמר חליו להרמה דמשמע

דהודם חלות לאו שעת הרמה היא

אפילו מן הנעשין דשן: היו סורמין. תרומת הדשן מלא מחתה ⁶⁾

ונותנה במזרחו של כבש: וברגלים

מחשמורת הרחשונה. ומשום דנפישי

קרבנות ונפיש דשן ולריך להעלותן ה

לתפוח שבאמצע המובח ולסדר את

המערכה בלילה שיוכלו לשחוט ולהעלות התמיד בעלות השחר:

ה"ג ואי חלות דאורייתא היכי

מקדמינן. ל"ג והיכי מאחרינן יו: א"ר

יוחנן גרם ולא גרסינן אלא: ממשמע

שנאמר כו'. כלומר קראי כדרב מיתרצי ולאשמועינן דחלות עושה עיכול בשרירי דקודם חלות הן בכלל הקטר ומחלות ואילך ראויין להרמה כדשן מעליא והרמה במעוכלין לגמרי קודם חלות נפקא לן

מהאי קרא: ממשמע שנאמר כל הלילה כו'. אם ללמד בא כמשמע

כל המקרא שיהא מעלה אברים ומקטירן עד הבקר מכל הלילה

נפקא: מח"ל עד בקר. לא נאמר אלא לענין הרמה לומר שתורמין

כל הלילה והכי קאמר עד הבקר והרים לפני הבקר והרים ולא נתן

שיעור לדבר: **תן בקר לבקרו של לילה**. בוקרו של לילה עלות השחר

בקר אחר תן לו היינו השכמה וכיון דאין זמן לדבר אלא של ח השכמה

הכל לפי לורך השעה או יש בידך לעשות. הלכך כל יומא בקרות הגבר

או סמוך לו לפניו או לאחריו סגי: ביום הכיפורים. שכל העבודה

מוטלת על כהן גדול ואיכא חולשא ולריך יו להקדים יותר: וברגלים

מאשמורם הראשונה. כדקתני סיפא דההיא ולא היתה קרות

הגבר מגעת ברגלים עד שהיתה עזרה מליחה ישרחל יו.

לב א מיי' פ"ב מהל' תמידין ומוספין הלכה יא:

תורה אור השלם

1. צו את אהרן האת בניו לאמר זאת תורת העלה הוא העלה על מוקדה על המובה בל הלילה ער הבקר ואש המובח תוקד בו: היקרא ו. 2. ולבש הבקו מדו בד ומבנסי בר ילבש על בשורו הרים את הדישן אשר תאבל האש את העלה על המובח ושמו אצל העלה על המובח ושמו אצל

מוסף רש"י

מגא הגי מילי. דמלות עושה עימל: כל הלילה והקטיר. היא העילה להקסיר. היא העולה על מוקדה כל הלילה והקטיר. היא מנה לה לילה מוקדה כל הלילה מוקדה ללמה כל ליליה אחים העיל המוקד אכים, ואפילו מה שעל המוקד אס פקע: כל הלילה והדים. חם פקע: כד הדידה והרים.
דממין ליה להיחה קרה לגב חבים,
מדו בד וחרים את הדשן, אלמא
כל הלילה הוא חשיב כעיכול וקרי
בשר השילה דשן משמשלה בו האור
וכשר להריטת: חציו להקטרה.
שאינו עיכול ואם פקעו לריך
במר בריבור ב שמים עישור יוטט פקטי מיץ להחומר המלוח ולהלן קרוי דשן, אלמא חלות משויא ליה עיכול: בכל יום תורם את המדבח. הדשן, שהוא חותה מן הדשן במחתה פעם אחת בין רב למעט במחחם פעם חחם בין דב נמעט ובלבד שלא יפחות ממלא קומן, ונותנו במורחו של כבש ונבלע במקומו שנאמר (ויקרא ו) והרים את הדשן וגר ושמו אצל המובח, וילפינן מוהרים ממנו בקומלו, והיא היתה תחילת עבודת שחרית ישם שתו של מחלים בחלים הגבר בהשכמה (יומא ב.) מקרות הגבר ברי. תרנגול, בשליש הלילה לאחר חלות או סמוך לו בין מלפניו בין המות מו מתון כן תכפרי כן מלאחריו, פעמים קודם פעמים מלאחריו, פעמים קודם פעמים לחל כך, לא היה קפע בדבר (המפרש תמיד בו.) או סמוך לקריאת הגבר, לפני קריאתו או לאחריה: בחצות. מורם מחלות: באשמורת הראשונה. שהיא בשלישית הלילה כדאמר שהים בשנישת המנה כחמת במסכת ברסות (ג.) ג' משמרות הוי הלילה (יוחא כ.) היכי מקדמיבן. גרסיט, ולא גרסיט היכי מאחריט, הלא כל חליו ראוי להרמה ומה לנו אם יאחר, היכי נסרנת ומה ננו חם יחחר, היכי מקדמין אפילו דשן המעוכל ופה, מקדמין אפילו דשן המעוכל ופה, אותה את מקדמין ארותה, אלמת אין חלי החשון כשר לכך: אלא אותר רבי יורובן. לא מימא חליו לכך ומליו לכך, אלא סכי דריש הכתוב סכשר כל הלילה, בין ארותה בתחוב סכשר כל הלילה, בין ארותה בתחוב סכשר כל הלילה, בין ארותה בתחוב הסשר בל החיבות אותר. להקטורה שלאין מעוכלין בין להרמה להקטורה שלאין מעוכלין בין להרמה אם יש דשן מעוכל, וחלות דעושה עיכול באברים שמשלה בהן האור מהכל בקאל: משמשמע שנאמר. מהכח נפקח: ממשמע שנאמר.
בהקטרה כל הלילה על מוקדה.
איני יותע שעד הבקר קרוי לילה,
ומה ח"ל עד הבקר, קון השכמה
אחר לבוקרו של לילה, בוקרו של
לילה חוא עלות השחר ונתן לך
הכחוצ עד בקר לאחר לוחר שלון
אחר הכחוצ עד בקר לאחר לוחר שאין כדתנן במסכת תמיד (כח:) מעלין האפר לתפוח, ותפוח הוא גל של האפר לתפוח, ותפוח החה גל של האסר מתוח של ענים הנדרך האסר מנו, ששם כוסו אפר של כל ימוח התו החה החה החה החה החה לכיך להקדים לתרום מאשמורה מרשותה (יוומא בי): לא דיתה הראשותה (יוומא בי): לא דיתה הראשותה (יוומא בי): לא דיתה סלנטולט (יומא ב:). לא היותה קריית הגבר מגעת. ברגלים עד שהיתה העורה מלאה מישראל המביאין קרבנותיהן להיות מוומנים להקריבן אחר החמיד מיד

לחציו להרמה. פירש בקונטרס ושרירי נמי ראויין להרמה מיהו נראה דלאו ראויין להרמה דלאו דשן נינהו אלא חליו להרמה דקאמר לא הרמה ממש אלא כעין הרמה שאין ראויין להקטרה וכן משמע פ׳ שני דמעילה (דף ע:) דדייקא התם וכן גחלת שפקעה

מעל גבי המובח לא יחזיר הא על גבי המובח יחזיר ומקשי מינה לרב ומשני שאני גחלת דאית ביה ממשא הלכך יחזיר דלא נעשית מצותו משמע דאין ראוי לתרום מהם דאי ראוי לתרום מהם כשתרמו אמאי יחזיר הרי נעשית מלוותן ומיהו היא גופה לא ידענא מנא ליה דאיירי לאחר תרומת הדשן דמהאי טעמא מקשה לרב דו דאמר לאחר תרומת הדשן איירי וכי היכי דמתרלינן ליה לאחר תרומת הדשן לר׳ יוחנן יתרנה קודם תרומת הדשן לרב דמודה רב דמועלין ונראה בעיני דדומיא מו דפסולין שם שפקעו דאיירי בכל ענין דקתני וכן גחלת שפקעה ומינה נמי דייקא דבגחלת אין חילוק בין קודם חלות לחחר חלות דבכל ענין יו עיכול דדומיא דפסולין יהו שברישא התני דאפילו קודם חלות לא יחזיר ועוד דבסיפא גבי אברים הוא דמפליג אבל בגחלת לא מפליג דעיכול חשיבא ולא שייך יו לא לשון הקטרה ולא לשון

מוקדה דהה בו (בכך מימוקמה) ומ"מ יחזיר דלאו ראויה להרמה היא דלאו דשן היא ולא נעשית מלוותה באו על גבי המובח יחזיר דהכתי לא נגמרה מלוותה וכי פקע לא יחזיר דעל מוקדה על המובח משמע דדבר שלכיך יקידה יהא על המובח אפילו פקע אבל דבר שאין משמע דדבר שלכיך יקידה לא וא"מ כשמאספין את האפר להעלוחו לתפוח אין יכולים להזהר שלא יהו הרבה גחלים על האפר והכא משמע שאסור להולים הגחלת מן המערכה כדדייק במעילה (ג"ז שם) דיחזיר וכל שכן שאסור להולי ובמסכת תמיד (דף לג.) נמי משמע שהיה נועל מן המאוכלות הפנימיות אלמא גחלים היה נועל ולריך לומר דמאי בבו משאוכלות היה נועל הנהו דלית בהו משאא וחשיבי אפר אבל גחלת ההמאוכלות היה נועל הנחיר מחיר במעילה דיחזיר מיירי בגחלת חיה דאים במעילה היהי לאפילו אפר לאו דליהוי כגחלת משא והא דקאמר במעילה ה"ה דאפילו אפר לאו דליהוי כגחלת מתש אפי לענין חורה דגחלת מתוירין לעולם אפילו לחפר חלות מתילה הוא דקאמר דהוא לתפוח אבל אפר מעילו לתפוח אלא לענין הדאין מעלין אותה לתפוח אבל אפר מעילו לתפוח הוא דקאמר דהוא כגחלת ואע"פ ביו שלכאורה יש חילוק בין גחלת מעילה הוא דקאמר דהוא לגבולת ואע"פ ביו שלכאורה יש חילוק בין גחלת מעילה הוא דקאמר דהוא לגבול ואע"פ ביו שלכאורה יש חילוק בין גחלת בות לגבול לאור היו מולב בות לגולו הוא דקאמר דהוא לגבולת ואע"פ ביו שלכאורה יש חילוק בין גחלת בות לא לענין מעלין אותה להפות ואע"פ ביו שלכאורה יש חילוק בין גחלת בות לגבול לארה בות לגבול בדיו בתולם בין גחלת ביו אלים ביו בהוא בתולם בין גחלת ביו בתולם ביו ביו בתולם ביו ביו בתולם בתולם ביו בתולם ביו בתולם ביו בתולם ביו

סלות חיה לשאינה חיה שאינה ביז חיה בכלל דשן היא כדתנן נטל מן המאוכלות הפנימיות ומ״מ ביז יש ליישב כפירוש הקונטרס דחציו להרמה היינו אפילו בשרירי ולענין זה שהרמת הדשן מתירן לאוספס לתפוח ולא לענין זה שיעשה מהם תרומה ביו דהא דשן [כתיב והיינו] דאמר רחמנא והרים את הדשן מחלות כדי להתיר אפי? שרירי דמחלות ואילך חשיבי עיכול 🗈 להקטרה ואם ירלה יאספם לתפוח כדי להוליאם מחוץ למחנה אבל אם רוצה להניחם במקום המערכה כדי למרק מצותם שיהו הם 🙉 ראויין עצמם למרומת הדשן עדיין מצוותם עליהם הלכך יחזיר דמסתבר למימר דעדיין חסר מהם מירוק מלוה כיון שעדיין אין ראויין לתרומת הדשן והשתא ניחא לישנא דחליו להרמה וניחא נמי שבשעה שמאספין את האפר לא היו לריכין להזהר מן הגחלים ואפי׳ היו לוחשות וקלת היה נראה כן במסכת תמיד פרק ראוהו (דף כח:) דתנן נטלו את המגריפות ואת הצינורות ועלו לראש המובח האברים והפדרים שלא נתאכלו מבערב סולקין לנדדי המובח ובתר הכי קתני החלו מסלק ביו באפר על גבי התפוח וזהו כפי' רש"י שלא היו מסלקין אוחס שלא נמעכלו אבל גחלים עיכול חשיבי ואפילו חיים כדפי' לעיל דאפילו קודם חלות חשיבי עיכול או אם כן לאו בכלל שלא נמעכלו נינהו הלכך נ"ל פירוש הקונטרס עיקר: אלא אשר ר' יוחגן. בקונטרס מחק אלא בפירושים הראשונים ופי׳ דרבי יוחנן מחרץ קראי כרב חציו להקטרה וחציו להרמה ומיהו היינו דוקא בשרירי והאי ₪ דקאמר (דקמדמי) קודם לחצות היינו במעוכלין ומקראי אחרינא נפקא ליה דכתיב עד בקר תן בקר לבוקרו של לילה ומוקמינן ליה בהרמה ומסר המקום הדבר לחכמים להיות מדמין ₪ כל מה שירצו לפי הצורך להם ומיהו קשה לפירוש זה דקרא דעד בקר דכתיב בהקטרה [היכי] מוקמינן ליה בהרמה ועוד דאלא גרסינן בכל הספרים ונראה כגיר' פירושים אחרונים לו דגרסי אלא ופליג רבי יוחנן אדרב דאמר חליו להרמה דאפילו בדשן המעוכל יפה לא מקדמינן וקאמר רבי יוחנן דכל הלילה קאי אהקטרה וקאי אהרמה דכל הלילה כשר להקטיר כשאין מעוכלין 📾 וכל הלילה כשר להרמה אם יש דשן מעוכל וגבי הקטרה כחיב בקר מיותר ליתן בקר לבוקרו של לילה והיינו בשרירי דחלות עושה עיכול והכי מידריש קרא תן השכמה אחת לבוקרו של לילה ובוקרו של לילה הוא עמוד השחר ולחן לו הכחוב בקר פסר לומר שאין לריך להקטיר מן השחר לו ואילך וכיון שלא נחן זמן באותו בקר על כרחך הוא חלות לילה שמעינן דבשרירי תלוי אחר לומר שאין לריך להקטיר מן השחר לו ואילך וכיון שלא נחן זמן באותו בקר על כרחך הוא חלות לילה שמעינן דבשרירי תלוי בחלות ובדשן מעוכל דלית ביה מששא כל הלילה והרים אבל אית בהון לו מששא כל הלילה והקטיר וכך פי׳ בקונטרס בפ״ק דיומא (דף כ:) ול״ע במגילה (דף כ:) דקאמר כל הלילה כשר להקטרה אמאי לא קאמר נמי להרמה 0: כושום חודשא דבהן גדוד מחצות. כאן משמע שעבודת לילה כמו תרומת הדשן וסידור המערכה היו מוטלות עליו והשתא אתי שפיר משום חולשא דכהן גדול שיוכל לנוח אחר חרומת הדשן ולהפסיק כדי לעשות בנחת שחיטת התמיד ועבודת היום אבל אי עבודת לילה בשאר כהנים מאי חולשא איכא וריב"א פירש ביותא (דף כ:) דלא גרס' הכא כהן גדול והו דתרומת הדשן לא הויא בכהן גדול מדלא חשיב טבילת תרומת הדשן בהדי ה׳ טבילות וי׳ קידושין שהיה עושה ביום הכפורים ועוד דפיים דתרומת הדשן חשיב בסדר יום הכפורים ואילו היה בכהן גדול למה ליה להזכיר בסדר יום הכפורים וכן יסד הפייט הוקמו מחלות אפרה שלו לבערה בפיים דשן הבערה ומיהו רבינו היה מפרש דאין לריך למוחקו דה"פ משום חולשא דכהן גדול מקדימין חרומת הדשן וסידור המערכה ושריפת אברים שלא נתעכלו מבערב בשאר כהנים כדי שעל ידי כן יהא מזומן כה"ג להתחיל מהבקר כשיעלה עמוד השחר עבודת היום קודם שיהא רעב וחלש ©:

 ג' רור יומא פ"ב ה"א וח"כ צו פ"א הט"ו, ז' לעיל כ. יומא צו פ"א המ"ו, ז' לעיל כ. יומא כ לו. מד גו, ז' חמיד פפ"א, ו [וכיותא כ: קד"ה אלא כתכו ישוב ע"ון, ז' וע" בזה פלפול ארוך בפ"ב דיותא בס' המאור ובתלחמות ה" ע"ש, א' | וע"ש מו' יומא כ: ד"ה משוס]

שינויי נוסהאות א] והרים הא כיצד (ש"מ, וכ"ה ביומא כ ע"א): ב] מחצות. וכן

לסמוך מאשמורה (ש"מ, כתה שם: ג] עבדינו מחצות ויומא שם): גן עבדינן מחצות כו' עבדינן מאשמורת (יומא שם): דן משום דנפישי ישראל ונפישי קרבנות וקדמי אתו ישראל (כי"צ): הן ("ל שליחכה ישראל (בי"ב): הן ניים שלרחכה האש כל לחותן ושלטה בכולן (ש"ח): ו] הלילה והרים (כתה"י וש"ח): ו] נ"ל דאפילו (ש"ח): ח] להעלותו (ש"ח): מ] והתוס' קיותל גרסי לה ומפרטים דפריך אכל יום דהא קיי"ל זריזין מקדימין למלות (גליון): י] ל"ל שם (בחד"ב): יאן ס"א השעה ם: יאל מ״ל הג שם (כתה"). יאן ס"ס השעה וכו' כדלעיל, ממשמע שנאמר כלומר קראי אהדדי לא דמו, כל הלילה והקטיר את שאינן מעוכלין, כל הלילה והרים מן המעוכלין, וחצות דעושה עיכול מעד בקר יתירא תן בקר לבקרו של לילה שאין צריכין להיות עוד על המוקד, ברכן היחוד מו על הנוקר, ואיזהו בקר לבקר זה חצות, בקרו של לילה עלות השחר, בקר אחר תן לו היינו חצות אבל להרמה כל הלילה כשר ומן המעוכלות הלכך הכל לפי צורך השעה יש בידך כו׳ (כי״פּ). וע' תוס' שהכיחו גי' זו מפירושים אחרונים דרש"י: יבן צריך (*ב"ש): יגן מישראל (ש"ח): ידן לרב דלמא קודם תרומת הדשן איירי וכו' (ש"מ) ראיירי לחחר כו' הדשן וכי כו' דאיירי נממר טר הדטן וכי טר (צ"ק): מון לטון המוס' ניומל דדומיא דפסולין דקתני בהדה וכולן שפקעו מעל גבי המזבח לא יחזיר בכל ענין ואפילו קודם חצות ה"נ גחלת איירי קודם חצות ה"ב גחלת איירי בכל ענין: מז] דפסולין קתני דקתני וכן כל"ל (צ"ק). כ"ל ונראה בעיני דדומיא דפסולין קתני וכן גחלת כו' (ח"ד): יו] ענין חשיבא עיכול (ש"ח): יה] דפסולין שפקעו קתני כל"ל (צ"ק ופ"ח): ימ] שייך בה לא (תו' יומא שם): כ] דהא כבר מיתוקדא וקיימא (צ"ק): כא] מצוותה הלכך על (ש"מ, י״ק, וכ״ה בתום׳ שם): כבן ל״ל דהאי (באחים): בכן מתוכת יותל של ומים ובחים: בכן מתוכת יותל שס: ברן ליל דשאינה יותל שס: ברן ליל דשאינה (באחים): בהן למ"ל נודק מיים. וברן למ"ל נודק מיים. הדשן לכ"ל (ב"ק): בון עיבול האויין להקטרה (דים): הן מעליק באפר (חוים שם, וביה ברן מעליק באפר (חוים שם, וביה ברן מעליק באפר (חוים שה ברן הדשל ליל ולאו בכלל הדאר בללל הדאל עיבול ולאו בכלל בן האי דקנקדמי לחצות שלא ליל והטלר (נתחק (ב"ק): לא) עיבול ולאו בכלל בן והאי דקנקדמי לחצות למ"ם): מ"ל"ל ומטלר (נתחק (מ"ם): יהאי (באה"מ): כגן מתיכת שלא כנ"ל והמחל נתחק (ב"ק): ב'ר והאי דקמקדמי לחצות כל"ל והשלר נמחק (ש"מ): לנ] ל"ל מקדימין (נוודש): "ל"ל מרימין (באהים): לד] אחרונים של רש"ל (כ"ה בתרי יומא שם): של רש" (כ"ו בוורי ומא שט). להם כשאין דשן ומיבת מעוכלין ליתם (תוסי יומא שט): לון 2"ל ההשכמה (ש"מ): לון ביה (ד"ו): לח] אלה ה"ג משום חולשא דכהן קודם שהכהן התורם ינהא שם): יהא חלש (תום׳ יומא שם): מל] נ"א דשן לנערה כפיי (תום׳ שם וב״ם). וכק״מ דשן אפרה לנערה:

שימה מקובצת

ואי ס"ד מחצות דאורייתא כו'. וא"מ דילמא הא דאמכרי מחלות דאורייתא היינו בשריכי, והכא דדלים דהו ממש שמטכלו לומרי

וייל כיון דדייק חליו להרמה מחוך קרא דוהרים את הדשן, משמע דאפילו דשן נמי מועלין בו עד חלות (תורח ביש): תור"ה כשום חולשא ובו' (בסוס"ד) קודם שיהא רעב וחלש. נ"ב וכחוס מידטו דחולשא דקאמר הייט שיעשו קודם היום הרבה שיהיה פעאי לפלק הדשן ולסדר את המערכה ושני גורי עלים קודם עמוד השחר כדי שיוכל לשחוט החמיד כשיעלה עמוד השחר והיה לו מחון לשאר עבודות (ביש):